

THẦY VÕ ĐẤT TÂN KHÁNH GẶP “LÝ NGƯƠN BÁ TÁI SANH” !

- Hồ Tường (*)

Ở miền Nam Việt Nam, chúa Nguyễn thứ nhì tên là Nguyễn Phước Nguyên, cho nên nhân vật Lý Nguyên Bá trong truyện “Thuyết Đường” đã được gọi trại thành Lý Ngươn Bá do kỵ tên húy của chúa Nguyễn. Theo truyện “Thuyết Đường”, Lý Ngươn Bá là vương tướng nhà Đường, có sức mạnh vô song, không ai địch lại. Lý Ngươn Bá sử dụng đôi chùy nặng 800 cân, tương đương với 480kg (!?). Truyện “Thuyết Đường” kể rằng, sau khi giết tướng nhà Tùy là Vũ Văn Thành Đô, Lý Ngươn Bá cầm song chùy ném lên trời, bị chùy rơi trúng đầu mà chết! Do vậy, khi nói “Lý Ngươn Bá” tái sinh là muốn nói đến một con người có sức mạnh phi thường !

Một thầy dạy võ nổi tiếng của làng võ Tân Khánh – Bà Trà là thầy Năm Nhị. Ông đã có công quảng bá môn Võ Lâm Tân Khánh Bà Trà khắp Nam Kỳ Lục Tỉnh ! Sau một thời gian đi khắp miền Hậu Giang – Lục Tỉnh, dạy học trò rất đông như lời sư phụ của ông tiên đoán, thầy Năm Nhị mới trở về quê nhà để chọn lọc dạy dỗ cho các cháu có tánh hạnh tốt. Nhiều người nghe danh thầy cũng tới xin nhập học rất đông.

Một hôm có người ở làng Bình Phước ở miệt Lái Thiêu (nay thuộc thành phố Thuận An, tỉnh Bình Dương) đến xin thọ giáo, nhưng vì nhà có tiền của nên mời thầy Năm Nhị đến tận nhà dạy. Thấy bất tiện, thầy Năm Nhị từ chối!

Một học trò đứng tuổi của thầy Năm Nhị là ông Cả Đại (một hương chức đồng thời cũng là một thầy võ khét tiếng miệt An Sơn, nay thuộc thành phố Thuận An) biết người mời thầy Năm Nhị đến nhà dạy tên là Mạnh, có một sức khỏe không kém chi Lý Ngươn Bá thuở xưa, nên có ý tiếc, nên đã đến thúc thầy Năm Nhị chịu khó dạy dỗ, vì dễ ai tìm được người học trò có sẵn sức mạnh như thần ấy! Biết đâu sau này nhờ đó mà danh không bị chôn vùi dưới lớp bụi thời gian?

Ông Cả Đại kể cho thầy Năm Nhị nghe lại những điều thiên hạ đồn đãi về sức khỏe của Mạnh. “Từ lúc còn nhỏ, Mạnh đã có một sức khỏe đáng kể. Mỗi khi trâu của Mạnh rượt chém nhau hoặc đụng lộn thì một mình Mạnh xông vào nắm sừng xô ra và kéo lui đôi trâu chạy bất kể, làm cho đôi trâu mệt ngất mới buông ra... Do đó mọi người gọi anh ta là Mạnh Trâu!”.

Hôm đó, thầy Năm Nhị cùng ông Cả Đại xuống tại nhà Mạnh Trâu ở xã Bình Phước và được đón rước rất ân cần. Sau một vài tuần rước, Mạnh Trâu đứng dậy thưa: “Đã từ lâu, tôi nghe danh tiếng của thầy Năm Nhị, ao ước muốn xin thọ giáo, nhưng vì chuyện nhà đa đoan, không thể đặt ai thay thế được. Nay

(*) Tiến sĩ – Võ sư, truyền nhân môn phái Võ Lâm Tân Khánh Bà Trà – di sản văn hóa phi vật thể cấp quốc gia. Email:

nhờ thầy không chấp nhứt, hạ cố tới đây. Thật tôi lấy làm vinh hạnh vô cùng. Vậy hôm nay tôi xin làm lễ ra mắt thầy...”.

Nói đến đây, Mạnh Trâu ngừng một chập rồi nói tiếp: “Và bao giờ cũng vậy, xin thầy cho tôi dượt thử, để thầy lượng sức mà dạy dỗ thì mới mau tiến tới được”. Nghe qua, thầy Năm Nhị không khỏi mỉm cười: “Không sao. Thế thường, ai cũng vậy. Xin chú em tự tiện”.

Mạnh Trâu mừng rỡ chạy ra sau nhà, chặt một cây tầm vông đực rất to và dài. Chẳng hiểu cố ý hay vô tình mà đoạn tầm vông Mạnh Trâu cầm thì được chuốt sạch sẽ, trơn tru, còn ngoài ngọn thì ông chỉ tỉa nhánh sơ sài, còn đầy gai gốc. Ông hăng hái cầm roi đó bước ra sân, đứng chờ thầy Năm Nhị.

Ông Cả Đại thấy hành động quá bất ngờ của Mạnh Trâu như thế thì bảo thầm: “Thằng Mạnh ỷ đồng lực muốn gây sự. Không khéo mà thầy Năm bị nguy với nó chứ chẳng chơi”. Vì trong bụng có ý lo nên khi thầy Năm Nhị bước ra sân, ông Cả Đại cũng bước theo ra để phòng sự bất trắc.

Gạt qua việc võ nghệ, chỉ cân lường về sức lực thì phải thẳng thắn mà nhận rằng thầy Năm Nhị với Mạnh Trâu như một trời, một vực. Kẻ thì khỏe như trâu, người thì yếu ớt như nai. Hai người khởi sự gờm nhau trước khi vào cuộc. Mạnh Trâu hăm hở bao nhiêu thì thầy Năm Nhị lạt lẽo bấy nhiêu.

Vừa bái tổ xong, thầy Năm Nhị đứng thủ lạnh lùng theo thế “Tô Võ quần dương”: một tay đứng chống nạnh, còn một tay cầm roi đứng chống thẳng xuống đất. Còn Mạnh Trâu cũng bái tổ, nhưng không dùng thế gì nhập nội, mà chỉ quơ roi quất đại ngang người. Thầy Năm Nhị không dám đưa roi lên đỡ vì ngại sức lực Lý Ngươn Bá của Mạnh Trâu sẽ có thể hất roi của thầy văng ra một cách không mấy khó. Do vậy thầy Năm Nhị hơi lùi ra sau, tránh khỏi cái tầm lợi hại của ngọn tầm vông. Đường roi của Mạnh Trâu vừa xáng qua, chỉ nghe vụt một cái! Gai gốc cài sâu dưới đất, làm bụi đất nổi dậy mịt mù như một cơn giông lớn.

Đánh hụt thầy Năm Nhị, Mạnh Trâu lệ làng thân roi trở lại vì sợ địch thủ theo đà nhảy vào nhập nội, và rồi lại tấn công theo thế võ nào tuyệt vời nào đó thì rồi làm sao anh ta dễ bề cự đương?... Mạnh Trâu ngại như vậy là phải, bởi dầu vì sức mạnh cũng chưa hẳn là hạ được một tay đã làm cho Lục Tỉnh khiếp vía, kinh tâm như thầy Năm Nhị. Mạnh Trâu bắt đầu thấy hơi nể vì thầy Năm Nhị ở cái tài tránh né mau như con vượn này. Anh đưa cao cây tầm vông lên như sẵn sàng chờ kẻ địch xông vào.

Thầy Năm Nhị vờn qua lại một cách như đùa bỡn, khiến cho Mạnh Trâu bắt buộc phải lấy mắt theo dõi. Hành động của thầy Năm Nhị là để lừa địch thủ, rồi lựa lúc tinh thần Mạnh Trâu bị giao động, hầu xuất kỳ bất ý tung roi vào chỗ hiểm. Mạnh Trâu dại gì mà chẳng biết điều đó. Anh chẳng nghĩ lực nào để

lơ đểnh hay hớ hênh được hết. Anh làm bầm trong bụng: “Mình phải chờ cơ hội dùng sức áp đảo toi bởi ông này mới được”.

Thầy Năm Nhị quần thảo một hồi vẫn thấy Mạnh Trâu mặt lạnh như tiền. Hai mắt của Mạnh như cứng trong một chỗ. Thâm tâm thầy Năm Nhị cũng khen phục cậu trai tráng này: “Giao đấu mà có được sắt đá như vậy cũng kể ra là hạng khá”.

Tuy quyết thắng Mạnh Trâu là lẽ đương nhiên bởi đang là một thầy võ lầy lừng, đệ tử đông đảo, thầy Năm Nhị lại chịu lãnh cái thất bại trước một tên vô danh tiểu tốt như Mạnh Trâu sao? Nhưng thầy Năm Nhị chỉ muốn thu phục Mạnh Trâu để dạy dỗ thêm mà thôi. Quan trọng hơn hết là để thầy Năm Nhị kèm cái tánh hung hăng như trâu của Mạnh đó.

Hai người ghìm nhau một chập thật lâu để tìm xem chỗ hở của đối phương. Mạnh Trâu lại vì tánh háo thắng, bông bột mà tấn công trước thêm một bận nữa. Nhưng phiên này Mạnh Trâu dè dặt hơn. Anh ta nhẹ đưa cây tầm vòng xuống.

Thầy Năm Nhị đứng vững như cột trụ, chằm bằm ngó vào đôi tay rắn chắc, nổi vòng lên từng bắp thịt cuộn tròn, săn cứng của Mạnh Trâu. Thầy nghĩ rằng: “Dầu cho Mạnh Trâu có nhanh nhẹn cách mấy cũng phải mất nhiều thời gian mới xoay chuyển cây tầm vòng kia theo chiều khác được. Thì hà huống Mạnh Trâu đang quơ ngang hay xuôi lại có thể dễ dàng rút về trong nháy mắt”. Thầy Năm Nhị yên chí với ý nghĩ này mà chờ đợi.

Nhưng thầy Năm Nhị đã lầm! Lầm bởi vì Mạnh Trâu cũng khôn ngoan chẳng phải tay vừa. Anh ta đoán hiểu thầy Năm Nhị sẽ khinh thường nên vờ như hùng hổ vụt quơ ngang cây tầm vòng về bên trái, rồi lại chuyển về bên mặt, để rồi cuối cùng xuất kỳ bất ý hất ngược cây tầm vòng lên.

Thầy Năm Nhị đâu dè Mạnh Trâu lại có thể lạ lùng điều khiển cây tầm vòng theo ý muốn của anh ta mau lẹ một cách không tưởng tượng như vậy. Do đó, thầy vừa đợi cây tầm vòng quơ ngược, quơ xuôi là đã đâm sầm nhảy phóc lên cao và toan tốc người tới thật sát Mạnh Trâu để chụp tay cầm món vũ khí đơn giản này lại, chợt nghe tiếng gió “vút” một cái thật mạnh như có ai xe vải ngược từ dưới lên, thầy xám mặt, phải rùng người, chuyển theo thế “đà điều xoay mình” xoay người trên khoảng lơ lửng để rơi xuống phía sau lưng Mạnh Trâu.

Cả Đại kinh hoàng bởi thấy Mạnh Trâu chặt dạ muốn hạ thầy Năm Nhị bằng ngón đòn hiểm ác cực kỳ độc địa đó... nhưng cũng ngay sau đó, đồng thời ông cũng không khỏi thán phục cái tài tránh né và phản công thần sầu quỷ khốc của thầy Năm Nhị.

Tin chắc là thầy Năm Nhị sẽ lãnh trọn cây tầm vòng dũng mãnh của mình, Mạnh Trâu càng dồn thần lực vào cả hai đôi cánh tay mình hơn. Không dè sự thể đã đổi ngược như vậy, Mạnh Trâu hãi hùng, không dám chậm trễ một giây, vội vã bỏ roi tầm vòng xuống, hầu quay người, nhảy tạt về một phía. Tiếng roi của thầy Năm Nhị đang cầm trong tay nghe “vèo” một cái.

Mạnh Trâu dù đã thoát được ngọn roi ác nghiệt này, song mặt mày cũng xanh chành như tàu lá chuối. Thầy Năm Nhị hơi thoáng chút hậm hực vì không phạt được tay trẻ mà hống hách, hiểm độc này, song dầu sao thầy cũng tỏ ra mình là bậc trưởng thượng, thâu roi về để Mạnh Trâu nhặt cây tầm vòng lên..

Đứng bên ngoài, mấy lần Cả Đại muốn nhảy ra can thiệp để không cho có sự việc nào gay gắt xảy ra. Nhưng xét lại, cuộc đấu chưa tới hồi kết thúc thì như vậy chẳng lẽ một đàng là tay mơ, một đàng là tay thầy, lại xen vào giảng huê sao? Còn chi là thể thống của thầy Năm Nhị. Mà điều đó chưa chắc đã làm hài lòng thầy Năm Nhị được. Cả Đại đành bấm ruột, đứng nhìn. Ông cứ nơm nớp lo cho thân phận của thầy Năm Nhị trước cây tầm vòng tua tủa gai góc, nhành lá um tùm kia.

Hiện tại thì Mạnh Trâu đã bị giao động trong lòng vì chỉ có sức mạnh thôi, không được một miếng võ nào để hộ thân, chớ đứng nói là để hạ một địch thủ lỗi lạc như thầy Năm Nhị. Trí khôn để lừa lọc kẻ nghịch thì chỉ có bấy nhiêu đó thôi, mà hễ sử dụng lúc nào cũng bị tay kinh cự với anh là thầy Năm Nhị phá nát hết. Đã không thắng được mà thân mình thầy Năm Nhị lại chưa hề hấn hay suy suyển gì.

Mạnh Trâu bủn rủn cả tay chân, nhưng biết ăn làm sao, nói làm sao để xin cầu huê đây! Xin cầu huê cũng không phải là cung cách của anh ta. Đành xin chịu thua à? Vô lý quá! Phải tháo trút hết tài năng của mình ra thêm rồi tới đâu hay tới đó. Hơn nữa, chắc rằng thầy Năm Nhị chẳng lòng dạ nào để sát phạt anh ta dữ tợn đến nỗi bị thương tích hay chết chóc được. Anh ta có phải là kẻ thù với thầy Năm Nhị đâu mà thầy nở xuống tay độc thủ? Dầu là, thực tế, anh cũng có dã tâm muốn hạ thầy Năm Nhị bằng bất cứ giá nào cũng vậy.

Nghĩ thế, Mạnh Trâu vững bụng tiếp tục cuộc đấu. Lần này, anh không xông vào nữa mà muốn dành phần tấn công cho thầy Năm Nhị với sáng kiến là: nếu thầy Năm Nhị ỷ y vào tài đỡ gạt thì thế nào cũng phải va chạm vào sức mạnh như cọp hay còn mạnh gấp bội hơn nữa làm gì đôi tay yếu ớt, còm cõi của thầy Năm Nhị đó chẳng thua sút hoặc vã có thể là đau đớn mà bỏ cuộc nửa chừng?

Mạnh Trâu ngó chòng chọc vào kẻ đối mặt. Thầy Năm Nhị chậm chạp tràn tới. Chiếc roi hương thẳng về phía trước. Mạnh Trâu như trụ đồng, hai chân bấm mạnh xuống mặt đất, giữ bộ tấn cho thật vững, nhãn quang cứ dán chặt vào từng cử động của đối phương.

Đang tiến thong thả từng bước như vậy, bỗng thầy Năm Nhị hét lên một tiếng, lấy thế tung người lên cao. Mạnh Trâu sảng sốt, dùng cả hai tay, cầm thật chặt cây tầm vông quay vù vù như chong chóng cố che đậy thân mình để thầy Năm Nhị khó bề tìm được kẽ hở mà nhào vô được.

Cả Đại sảng hoàng trước cảnh bụi bay mù trời. Dáng vóc của Mạnh Trâu cũng như tan biến trong đường tầm vông mòng mòng đó. Ông là kẻ cũng tuyệt luân lắm nên mới thấy được thầy Năm Nhị đang vờn qua, vờn lại trước mặt và chung quanh người Mạnh Trâu đó.

Nhưng chớp một cái, cả Đại không còn thầy được tâm dạng của thầy Năm Nhị ở đâu nữa. Điều này khiến Cả Đại lo sợ không lường, đành rằng ông phải đứng về phía thầy Năm Nhị để bênh vực cho một bậc thầy võ của ông rồi đó. Nhưng nếu thầy Năm Nhị hạ Mạnh Trâu vô cùng rồi lắm. Chính ông là người đưa thầy Năm Nhị tới đây kia mà! Rủi hai người đồng có máu hết thì sao? Ông Cả Đại phập phồng, còn ngập ngừng chưa biết phải giải quyết cách nào, bỗng tai ông nghe đánh “bốp” một cái! Ông Cả Đại kinh hãi hét lên: “Thôi, ngừng tay lại!”.

Lúc đó thì Mạnh Trâu và thầy Năm Nhị cũng không còn giao chiến nữa. Gió bụi cũng loãng bay lần lần. Ông Cả Đại thấy thầy Năm Nhị đang sang bộ từ thế “hồi mã thích thương” trở về thế “Tô Võ quần dương” như lúc mở đầu. Còn Mạnh Trâu đã rã rời buông cây tầm vông, trên trán u một cục tổ bố, quỳ xuống nhận lỗi.

Sắc mặt thầy Năm Nhị hãy còn đầy sự khó chịu, chòng chọc ngó Mạnh Trâu. Bầu không khí rất căng thẳng. Ông Cả Đại tiến ra đỡ Mạnh Trâu dậy: “Khỏi cần cho thủ lễ. Hãy vào nhà rồi nói chuyện”. Cả ba người đồng bước vào nhà. Mạnh Trâu không dám ngồi, chỉ đứng xớ rớ gần đó, xễn lên nói: “Từ trước đến giờ thật tôi không thấy ai lại giỏi như thầy, chỉ một tay mà thủ thắng. Vậy lúc này tôi có làm điều chi xúc phạm, xin thầy rộng lượng bỏ qua cho. Từ đây, tôn thầy làm sư phụ của tôi”.

Vừa nói xong, Mạnh Trâu quỳ sụp xuống toan lạy, thầy Năm Nhị vội vã đỡ dậy: “Không có chi, chú em đứng làm như vậy, tôi không dám nhận đâu”. Mạnh Trâu liền đứng lên xá thầy Năm Nhị rồi mở rộng: “Dạ thưa thầy, lúc này thầy dùng thế chi mà lẹ làng quá đối làm tôi xoay trở không kịp đó vậy?”.

Thầy Năm Nhị cười gằn đáp: “Đó là thế “hồi mã thích thương”. Tôi có lỡ tay đánh nhằm trán chú em hơi mạnh. Chú em có đau lắm không?”. Mạnh Trâu lật đật: “Dạ, không hề gì”.

Thầy Năm Nhị đổi giọng: “Tôi nói thật cùng chú em. Tôi không hiểu chú em tìm thầy học võ mà làm chi? Nội cái sức lực của chú em cũng đủ thắng thiên hạ rồi. Học cũng vô ích”. Mạnh Trâu áy náy ra mặt: “Nhưng tôi rất mộ võ nghệ, xin thầy nhận tôi làm đệ tử”.

Thầy Năm Nhị lắc đầu, nói một cách cương quyết: “Tôi không dám việc đó, vì chưa chi mà chú em đã có ý nghĩ toan hạ tôi rồi. Nếu chú em có sức mạnh muốn tỏ ra cho tôi thấy thì chú cầm roi đồng hoặc roi sắt bằng bắp vế hay cột đình cũng chẳng xá kể chi. Đẳng này chú cầm cây roi đầy gai gốc, rủi ra ông thầy nào lỡ bộ thì tránh sao cho được sự nguy khốn đến tánh mạng?”. Mạnh Trâu hạ giọng: “Thưa thầy, tôi lỡ có một lần”.

“Tôi cũng biết, thông thường người có sức mạnh hay mang thêm tánh khi thị. Nhưng trong trường hợp này, tôi nhận thấy chú em còn có thêm tánh hiểm độc. Tôi không thể nào dạy chú em được đâu”. Nói xong, không cần đợi Mạnh Trâu phản ứng, thầy Năm Nhị nắm tay kéo tay ông Cả Đại ra về, bỏ Mạnh Trâu ngồi sững sờ bên mâm rượu dở dang, lòng đầy hối hận.

HỒ TƯỜNG sưu tầm.